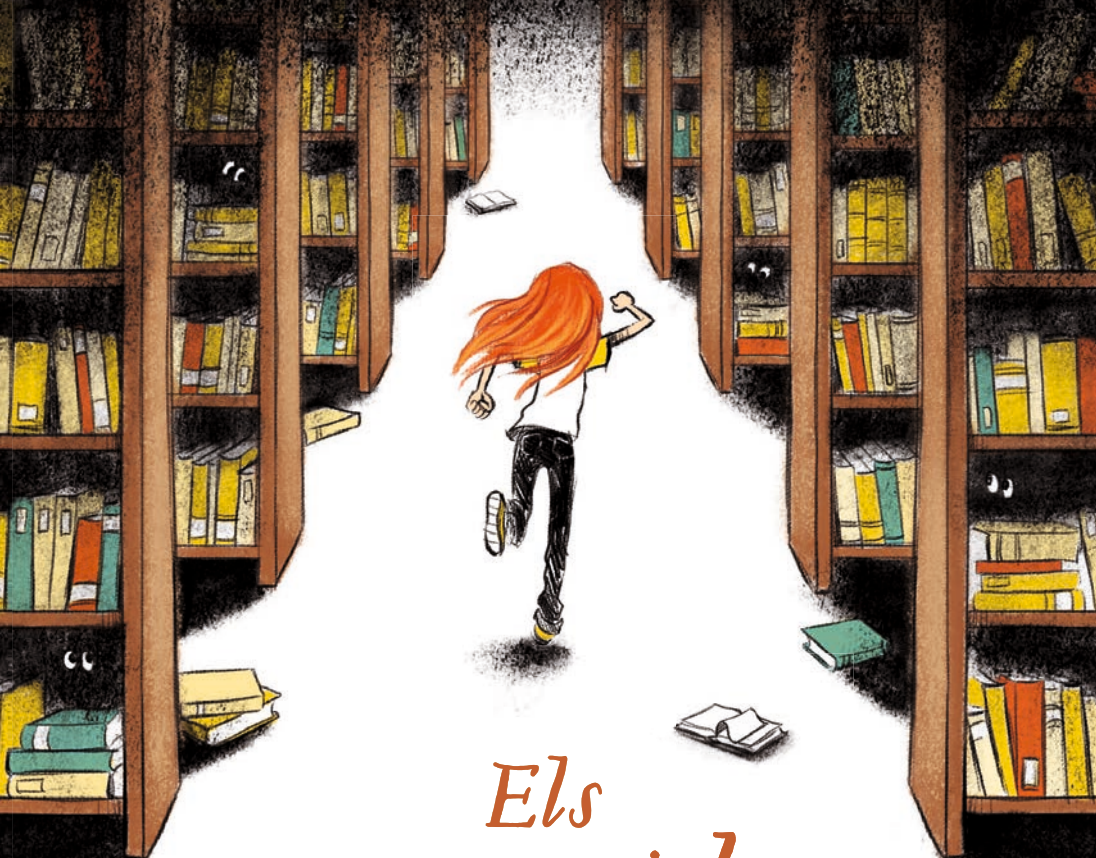

Marc Artigau i Queralt

Il·lustracions de Màriam Ben-Arab

Els perseguidors de paraules

**El temps s'acaba i sembla que
ningú podrà salvar les paraules.**

Estrella Polar

Els perseguidors de paraules

Marc Artigau i Queralt
Il·lustracions de Màriam Ben-Arab

Estrella Polar

© del text: Marc Artigau i Queralt, 2016
© de les il·lustracions: Màriam Ben-Arab, 2016
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2016
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Maquetació: Emma Camacho

Edició negociada a través de The Foreign Office

Primera edició: octubre del 2016
www.estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-070-3
Dipòsit legal: B. 16.955-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sot-mesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Durant molts anys tothom va viure en pau al Món de les Paraules. La gent, als grans magatzems, intercanviava les seves lletres preferides o en comprava de noves. Els homes dels interrogants viatjaven de poble en poble sempre amb alguna pregunta millor que l'anterior i les dones dels punts suspensius quasi acabaven alguna frase...

Els dies eren llargs com si l'estiu no s'acabés mai, i fins i tot els més intrèpids s'atrevien a creuar el Bosc de les Faltes d'Ortografia. Però qui volia creuar-lo no ho feia mai sol, l'acompanyaven els apòstrofs: homes diminuïts i vestits de negre, que se sabien de memòria tota la geografia del Món de les Paraules. Eren els guies, caminaven d'una forma ben curiosa, amb passes petites però ràpides, com si correguessin tot el dia.

Ells van ser els primers a adonar-se que la pau no duraria per sempre, que feia dies que un rum-rum ressonava a la Cova de les Onomatopeies...

Les paraules més velles explicaven a les més joves que molts segles enrere va esclatar una guerra ferotge contra un monstre que no volia que en el món hi hagués tantes paraules. La bèstia sense forma —una mena d'ombra— va començar a devorar totes les paraules, a aniquilar-les. En van morir moltes: adjectius, verbs, pronoms..., i les que van quedar vives els van amputar alguna síl·laba. Així la *primavera* és va quedar *prima*, l'*albergínia* es va tornar un *alberg* i al *despertador* no li va quedar més remei que viure *despert* per sempre més.

Però quan semblava tot perdut, una nit, les paraules més valentes, desafiant el fred i la gana, van travessar l'espès Bosc de les Faltes d'Ortografia, i per fi van atrapar el monstre.

Com ho van fer?

Amb una idea genial. El parèntesi ().

Aprofitant que el monstre dormia plàcidament, van obrir el parèntesi per un costat, i van tancar-lo per l'altre: (), amb ell a dins.

Tancat per sempre.

Una presó perfecta, allunyada de tot. I, d'aquesta manera, tothom va tornar a viure tranquil: la gent va omplir els supermercats i les places altra vegada, i les paraules es van atrevir a celebrar-ho, i a ballar, i a ri-

mar-se: «mel» amb «cel», «melic» amb «bonic», «motiu» amb «estiu», «feliç» amb «pastís».

I es barrejaven les unes amb les altres. D'aquesta manera, el «cul» es va fer amic del «termòmetre» i va néixer el *culòmetre*.

Però ara... ara els apòstrofs saben que el parèntesi trontolla i podria trencar-se en qualsevol moment, i aleshores el monstre tornaria a sortir de la seva presó i res seria com abans... Alguns asseguren que prop de la Cova de les Onomatopeies han vist els barbarismes esmolant les armes...

El temps s'acaba i sembla que ningú no podrà salvar les paraules.

